

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. J.**, zastoupený JUDr. Stanislavem Machkem, advokátem se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 9. 2019, č. j. 50 A 18/2019 – 30,

t a k t o :

- I. Řízení **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** část zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši **4 000 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce JUDr. Stanislava Machka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 11. 10. 2019 kasační stížnost žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „*krajský soud*“) ze dne 24. 9. 2019, č. j. 50 A 18/2019 – 30. Tímto rozsudkem byla jako nedůvodná zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2019, č. j. KUJCK 149877/2018. Posledně uvedeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice (dále jen „*vyvlastňovací úřad*“) ze dne 10. 10. 2018, č. j. SU/7816/2017-12 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), podle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné. Prvostupňovým rozhodnutím vyvlastňovací úřad rozhodl o omezení vlastnického práva stěžovatele a dalších spoluvlastníků k pozemku parc. č. X v katastrálním území S., a to zřízením inženýrské sítě za účelem provedení stavby SO 350 – Odkaliště, přeložka potrubí v km 136,650 v rozsahu vymezeném geometrickým plánem ze dne 13. 6. 2016, č. 2532-13-141-1/2016, ve prospěch společnosti Teplárna České Budějovice, a. s. (dále jen „*vyvlastnitel*“). Za toto omezení vlastnického práva stanovil vyvlastňovací úřad náhradu a určil lhůtu k zahájení uskutečňování účelu vyvlastnění.

[2] Podáním ze dne 6. 2. 2020, které bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno téhož dne, vzal stěžovatel svou kasační stížnost zpět. K věci uvedl, že vyvlastňovací úřad vydal dne 3. 1. 2020 rozhodnutí o zrušení vyvlastnění (č. j. SU/5984/2019-11). Kopii tohoto rozhodnutí stěžovatel k podání připojil. Dále konstatoval, že byl fakticky plně uspokojen a kasační stížnost je tak nadbytečná. Jeho faktické uspokojení plyne i z toho, že vyvlastňovací úřad (podle stěžovatele evidentně pod vlivem podané žaloby) upřesnil formulaci poučení o možnosti podat proti rozhodnutí odvolání. Stěžovatel uzavřel, že kasační stížnost bere zpět pro pozdější chování odpůrce, respektive pro uspokojení navrhovatele, a proto navrhl, aby mu zdejší soud podle § 60 odst. 3 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přiznal náhradu nákladů řízení, jejíž výši vyčíslil na 24 456 Kč.

[3] Nejvyšší správní soud zaslal uvedené podání stěžovatele k vyjádření žalovanému. Ten následně uvedl, že s požadavkem stěžovatele na přiznání náhrady nákladů řízení nesouhlasí, neboť předpoklady uvedené v § 60 odst. 3 s. ř. s. nejsou splněny. Upozornil na to, že vyvlastňovací úřad rozhodl na žádost stěžovatele o zrušení vyvlastnění postupem podle § 26 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), a to z toho důvodu, že vyvlastnitel nezaplatil včas náhradu za vyvlastnění.

[4] Žalovaný též upřesnil, že rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu ze dne 3. 1. 2020, č. j. SU/5984/2019-11, dosud nenabylo právní moci, neboť vyvlastnitel jej včas napadl odvoláním. O tomto odvolání žalovaný dosud nerozhodl. Žalovaný dále konstatoval, že k uspokojení navrhovatele (stěžovatele) ve smyslu § 62 s. ř. s. nedošlo. Žalovaný se nadále neztotožňuje s námitkami stěžovatele, které se týkají merita nyní posuzovaného případu. Nedošlo ani k takovému pozdějšímu chování žalovaného, které by odůvodňovalo při zpětvzetí kasační stížnosti přiznání náhrady nákladů řízení stěžovateli. Důvodem pro zrušení rozhodnutí o vyvlastnění bylo porušení povinností ze strany vyvlastnitel, které stěžovateli jako vyvlastňovanému umožnilo dosáhnout jeho zrušení. Žalovaný rovněž uvedl, že považuje za irelevantní tvrzení o tom, že stěžovatel byl uspokojen změnou formulace poučení ze strany vyvlastňovacího úřadu.

[5] Podle § 37 odst. 4 s. ř. s., za použití § 120 téhož zákona, může navrhovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, a to dokud o něm soud nerozhodl.

[6] Podle § 47 písm. a) věty před středníkem s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., *soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.*

[7] S ohledem na zpětvzetí návrhu – kasační stížnosti – Nejvyšší správní soud v souladu s výše citovanými ustanoveními s. ř. s. řízení o kasační stížnosti zastavil (výrok I. tohoto usnesení).

[8] O náhradě nákladů řízení kasační soud uvažil následovně. V první řadě dává za pravdu žalovanému v tom, že v daném případě nelze hovořit o uspokojení navrhovatele ve smyslu § 62 s. ř. s., ve spojení s § 153 správního řádu, neboť k postupu předvídanému v citovaných ustanoveních vůbec nedošlo [tedy především nedošlo ke zrušení rozhodnutí správního orgánu v přezkumném řízení dle § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu]. Zdejší soud pak především zdůrazňuje, že i kdyby došlo k uspokojení navrhovatele (zde

pokračování

stěžovatele) teprve v řízení o kasační stížnosti, není namístě zastavení řízení o kasační stížnosti podle § 62 odst. 4 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., a nelze v takovém případě aplikovat ani postup podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2007, č. j. 8 Afs 37/2007 – 112, dostupný na www.nssoud.cz). Předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti je totiž rozhodnutí krajského soudu, nikoli rozhodnutí správního orgánu (žalovaného).

[9] Stěžovatel dále odkázal na § 60 odst. 3 s. ř. s. Dle tohoto ustanovení *žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.*

[10] Stěžovatel tvrdí, že vzal kasační stížnost zpět pro pozdější chování odpůrce, zde žalovaného. Nejvyšší správní soud se s tímto tvrzením neztotožňuje.

[11] Předně je třeba uvést, že předmětem přezkumu krajského soudu v řízení o žalobě bylo rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl opožděné odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o omezení vlastnického práva stěžovatele a dalších osob (viz odstavec [1] výše). V žalobě stěžovatel vznesl námitky směřující proti tomu, že poučení v prvostupňovém rozhodnutí o možnosti podat odvolání vykazovalo podstatné vady, a proto odvolání podal včas. Ke zrušení rozhodnutí o vyvlastnění však došlo ze strany vyvlastňovacího úřadu (tedy nikoli ze strany žalovaného) proto, že vyvlastnitel ve stanovené lhůtě neuhradil náhradu za vyvlastnění. Byly tak naplněny zákonné podmínky (§ 26 zákona o vyvlastnění), aby vyvlastňovací úřad k žádosti stěžovatele prvostupňové rozhodnutí zrušil. Z uvedeného je patrné, že ačkoli se stěžovatel subjektivně cítí postupem správních orgánů uspokojen, objektivně nedošlo k jeho uspokojení vlivem podané žaloby v této věci. Ke zrušení prvostupňového rozhodnutí o vyvlastnění vůbec nedošlo v souvislosti s tímto soudním řízením. Žalovaný dále správně podotknul, že je irelevantní, jestliže vyvlastňovací úřad v rozhodnutí, jímž zrušil prvostupňové rozhodnutí o vyvlastnění, upřesnil či změnil formulaci poučení o opravném prostředku.

[12] V daném případě tak nelze dospět k závěru, že pozdější chování žalovaného představovalo důvod pro zpětvzetí kasační stížnosti. Sám žalovaný žádné kroky k uspokojení navrhovatele po podání žaloby, respektive kasační stížnosti neučinil. Ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, a tím i k faktickému uspokojení stěžovatele, pak došlo z důvodů nesouvisejících s tímto soudním řízením.

[13] O nákladech řízení o kasační stížnosti proto zdejší soud rozhodl na základě § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[14] Podle § 10 odst. 3, věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Vzhledem k tomu, že soud zastavil řízení v důsledku zpětvzetí kasační stížnosti před prvním jednáním, rozhodl o vrácení soudního

poplatku ve výši 4 000 Kč. Dle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích se soudní poplatek vrací ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým bylo o vrácení rozhodnuto.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. března 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu